

Ketting

volge ontbeert dit wetsvoorstel een wettelijke basis.

Voorts kan het beoogde doel worden bereikt door certificering op basis van zelfregulering. Het wetsvoorstel is voor mijn fractie dus overbodig. Zij zal haar steun daaraan onthouden.

De heer **Van der Lans** (GroenLinks): Mijnheer de voorzitter! Het komt niet vaak voor dat wij ons zo indringend en rechtstreeks hebben laten overtuigen door de heer Pronk als bij de behandeling van dit wetsvoorstel. Voor ons is het evident dat het hierbij om beoordeling gaat.

Ik heb in mijn bijdrage gewezen op de informatie van het RIVM. Hieruit blijkt dat het een buitengewoon ingewikkelde zaak is. Er wordt door de overheid echt een prestatie geleverd. Ik vind het dan ook eigenlijk heel goed dat het toelaten van bedoelde gevaarlijke stoffen niet langer op kosten van de gemeenschap gebeurt. Wij zijn ook voor vanwege het belangrijke argument dat tien Europese landen kennelijk niet die bezwaren zien die de heer Ketting hier zo voortvarend naar voren heeft gebracht. Wij begrijpen eigenlijk niet, dat er nog iemand in deze Kamer is die tegen kan stemmen, na de argumenten die gewisseld zijn.

De heer **Van Bruchem** (RPF/GPV): Voorzitter! Onze fracties – ik spreek mede namens de SGP-fractie – zijn van mening, dat milieugevaarlijke stoffen en genetisch gemodificeerde organismen, waarvan er geleidelijk aan meer komen, grondig moeten worden beoordeeld voordat zij op de markt worden gebracht. Het daartoe noodzakelijke uitvoerige dossier dient zorgvuldig getoetst te worden door een onafhankelijke instantie, waarbij voorlopig onze voorkeur uitgaat naar de overheid. Dat kost in alle gevallen geld. Het gaat nu om de vraag, wie die kosten betaalt: de overheid, en dus de belastingbetaler, of het bedrijf dat aan die stof of aan dat organisme denkt te gaan verdienen. Onze fracties zijn van mening, dat deze kosten door het betreffende bedrijf moeten worden gedragen. Wij zullen dit voorstel dan ook met overtuiging steunen.

De **voorzitter**: Ik stel voor, te stemmen bij zitten en opstaan.

Daartoe wordt besloten.

De **voorzitter**: Ik constateer, dat de aanwezige leden van de fracties van de PvdA, GroenLinks, de SGP, de RPF, het GPV, de SP en de OSF voor dit wetsvoorstel hebben gestemd en die van de overige fracties ertegen, zodat het is verworpen.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

Aan de orde is de behandeling van de wetsvoorstellen:

- **Wijziging van de wet van 11 september 1964, houdende vaststelling van een nieuwe regeling van de bezoldiging van de vice-president van de Raad van State en de staatsraden, alsmede van de president en de overige leden van de Algemene Rekenkamer (Stb. 387) (afschaffing anti-cumulatieregeling) (27119);**

- **Vaststelling van de begroting van de uitgaven en de ontvangsten van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (XV) voor het jaar 2001 (27400-XV);**

- **Vaststelling van de begroting van de uitgaven en de ontvangsten van het Spaarfonds AOW voor het jaar 2001 (27400-E).**

Deze wetsvoorstellen worden zonder beraadslaging en zonder stemming aangenomen.

Aan de orde is de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Goedkeuring van de opzegging van het op 26 juni 1957 te Genève totstandgekomen Verdrag betreffende de wekelijkse rusttijd in de handel en op kantoren (Verdrag nr. 106, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie in haar 40ste zitting; Trb. 1964, 61) (26988, R1645).**

De beraadslaging wordt geopend.

De heer **Veling** (RPF/GPV): Voorzitter! De Eerste Kamer is een politiek orgaan. Dat leidt geen twijfel, maar

de Eerste Kamer heeft ook een gemeenschappelijke opdracht, gericht op de kwaliteit van het openbaar bestuur en meer specifiek op de kwaliteit van wetgeving. Deze opdracht verenigt niet zelden de politieke fracties in dit huis in een gezamenlijk oordeel. De publiciteitsmedia vinden zulk een optreden doorgaans niet spannend, maar het vormt wel degelijk een belangrijke component van het werk van dit huis. Bij de beoordeling van het voorliggende wetsvoorstel en de daarin voorgestelde opzegging van verdrag nr. 106 van de Internationale Arbeidsconferentie is er in deze Kamer sprake van gemeenschappelijke kritiek. De vaste commissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid heeft ervoor gekozen haar unanieme kritiek door één woordvoerder naar voren te laten brengen. Het is mij een eer deze woordvoerder te mogen zijn.

De kritiek van de commissie, dat wil zeggen van de Kamer, komt op het volgende neer. De regering is zeer slordig omgesprongen met een internationaal verdrag en heeft vervolgens het parlement op een moeilijk te verteren manier geconfronteerd met een voldongen feit, namelijk met de opzegging van het verdrag. De commissie heeft voorts behoefte om naar aanleiding van de gang van zaken rondom verdrag nr. 106 ook enkele meer algemene kritische vragen te stellen over de houding van de regering ten opzichte van IAO-verdragen.

De regering is zeer slordig omgesprongen met het verdrag, waarover wij vandaag spreken. Het verdrag is in 1957 overeengekomen en trad in 1972 voor het gehele Koninkrijk in werking. Het verdrag stelt minimumregels voor de rusttijden van werknemers in bepaalde sectoren. Toen een nieuwe Arbeidstijdenwet in de negentiger jaren werd voorbereid – deze werd uiteindelijk in 1996 parlementair goedgekeurd – heeft de regering over het hoofd gezien dat het wetsvoorstel niet strookte met het IAO-verdrag, en dat terwijl het verdrag wel ter sprake werd gebracht in de memorie van toelichting. In de jaren negentig was de IAO bezig de geldende verdragen systematisch te onderzoeken vanuit de vraag of er reden was die te herzien. Dor hout moest worden weggekap. In maart 1997 heeft de desbetreffende IAO-werkgroep vastgesteld dat